

Ἀδελφοί μου,

"Στῶμεν καλῶς ἐν ΚΥΡΙΩ πάντοτε".

Σέ προηγούμενα μαθήματα εἶχαμεν ὁμιλήσει διὰ τὰ βασίλεια τῆς Ζωῆς. Κε-
σα σ'αὐτόν τὸ βασίλειον τῆς Ζωῆς, κορωνίς εἶναι ὁ Ἄνθρωπος, ὅσον ἀφορᾷ τὸ βασίλειον
τῆς Ζωῆς μέσα εἰς τὸν παχυλὸν ὑλικὸν κόσμον.

Ἀλλά, βασίλεια τῆς Ζωῆς εἶναι καὶ οἱ Ψυχικοὶ κόσμοι τὰ διάφορα πεδία
καὶ ὑποπέδια, καί, οἱ Νοητικοὶ κόσμοι, εἶναι τὰ βασίλεια τῆς Ζωῆς.

Οἱ Νοητοὶ κόσμοι, εἶναι, ἡ Ζωή, μέσα σ' ἓνα ἄρμονικὸ σύνολο.

Ῥωστε, ἡ Ζωή εἶναι τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ. Τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ, ΕΙΝΑΙ, καὶ οἱ
κόσμοι, οἱ ὕπερ Νοητοὶ καὶ Νοητοὶ κόσμοι, φύσις τοῦ ΙΔΙΟΥ τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ.

Προεκτάσεις τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ, εἶναι οἱ κόσμοι τῶν φαινομένων τῆς Ζωῆς,
τὰ βασίλεια τῆς Ζωῆς, καὶ εἶναι οἱ Νοητικοί, οἱ Ψυχικοὶ καὶ ὁ παχυλὸς ὑλικὸς κόσμος.

Μέσα στὸν παχυλὸν ὑλικὸν κόσμον, στοὺς Ψυχικοὺς κόσμους καὶ Νοητικοὺς
κόσμους, ἔχομεν τὴν Ζωὴν μέσα εἰς τοὺς κόσμους τῆς Χωριστικότητος, φαινομενικῆς ὥστί-
σον ὄχι πραγματικῆς.

Φαινομενικῆς. Ἐνῶ ὅλοι οἱ Ἄνθρωποι εἶναι εἰς κάτω ἀπὸ τὴν ἐπίδρασιν
τοῦ Οὐρανίου Ἀνθρώπου, τῆς Ἰδέας τοῦ Ἀνθρώπου, ἐντοῦτοις ἓνας ἕκαστος ἐκ τῶν Ἀν-
θρώπων ἀναπτύσσει καὶ ἐκφράζει δικήν του προσωπικότητα Ἀυτοεπίγνωσιν, καὶ ὅταν προ-
χωρήσῃ καὶ ἐξαγνισθῇ ἡ προσωπικότης αὐτῆ Ἀυτοεπίγνωσις δίδει εἰς τὴν Ψυχὴν Ἀυτοεπί-
γνωσιν τὴν αἰωνίαν ὑπόστασιν τοῦ Ἀνθρώπου, τὴν ὄντοποίησιν.

Στὰ ἄλλα βασίλεια τῆς Ζωῆς στὸν παχυλὸν ὑλικὸν κόσμον, βλέπομεν τὸ ζω-
κὸ καὶ τὸ φυτικὸ βασίλειον, ἃς ἀφήσωμεν τὸ ὀρυκτὸ βασίλειον. Τὸ φυτικὸ βασίλειον ὑπα-
κούει εἰς τὰς Ἰδέας αἱ ὅποιαί, Νόμοι, Λίτται μᾶς δίδουν τὴν μορφήν, ὡς ἀποτέλεσμα,
καὶ τὴν Ζωὴν μέσα εἰς τὴν μορφήν. Καὶ ἔχομεν εἰς τὸν παχυλὸν ὑλικὸν κόσμον μυριάδες,
μυριάδων μορφῶν τοῦ ἰδίου γένους καὶ διαφορετικῆς. Μᾶς δίδεται ἡ ἔννοια τῆς Χωριστι-
κότητος, ἐνῶ εἰς τὴν πραγματικότητα, κάθε εἶδος ὑπακούει εἰς τὴν Ἰδέαν, εἰς τὸν
προϋστάμενον Ἄγγελον καὶ εἰς τὸν Ἀρχάγγελον ποῦ προεκτείνει τὸν ἑαυτὸν τοῦ μέσα
εἰς τοὺς κόσμους αὐτούς.

Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ εἰς τὸ ζωϊκὸ βασίλειον.

Καὶ τέλος ἔχομεν τοὺς Ἀρχαγγέλους τῶν στοιχείων ποῦ προηθεύουν τὴν
παχυλὴν ἕλην εἰς ὅλες τὰς μορφὰς τῆς ἐκ τῆς ὁποίας θά κτισθοῦν αἱ Ζῶσαι μορφὰς.

Βλέπομεν τὸ ὅλον σὰν Πανσοφία, Σκοπὸ, καὶ Δημιουργία καὶ ὥστίσον μέσα
σ'αὐτὸ τὸ σύνολον βλέπομεν τὸν Νόμον τῆς Χωριστικότητος, κάθε μιὰ μορφή καὶ τοῦ
ἰδίου εἴδους καὶ ἑτέρου εἴδους νὰ συμπεριφέρεται μὲ τὸν δικὸν τῆς τρόπον.

Νὰ εἴπωμεν ὅτι εἴμεθα εἰς τὸ ἔργον, διάφορα πρόσωπα ποῦ ἔχομεν νὰ δια-
δραματίσωμεν ἓνα κάποιο ρόλον ἐντὸς τοῦ ἔργου; Ἀλλά, ἓνα εἶναι τὸ ἔργον, πολλοὶ
ἠθοποιοί, πολλοὶ οἱ ρόλοι, πολλὰ αἱ σκηναί.

Ἐχομεν τὴν ἔννοιαν τοῦ Χώρου καὶ τοῦ Χρόνου. Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ θέλω
προσοχὴν. Ποῦ ἔχομεν ὅμως τὸν Χρόνον καὶ τὸν Χῶρον σὰν ἔννοιες, διαφορετικῆς σὲ κάθε
βασίλειον ζωῆς;

Ἐχομεν τὴν ἔννοιαν τοῦ Χρόνου καὶ τοῦ Χώρου μέσα στὸν παχυλὸν ὑλικὸν
κόσμον καὶ σ'αὐτόν ἀκριβῶς τὸν κόσμον εἶναι ποῦ δίδεται ἡ πιὸ ἐντονὴ ἰδέα καὶ ἔννοια
τοῦ Χρόνου καὶ τοῦ Χώρου. Θὰ βροῦμεν καὶ στοὺς Ψυχικοὺς κόσμους τὴν ἔννοιαν τοῦ Χρό-
νου καὶ τοῦ Χώρου καὶ εἰς τοὺς Νοητικοὺς κόσμους.

Νὰ εἴπωμεν ὅτι ἡ ἔννοια, διότι πρόκειται μόνον περὶ ἔννοιας, τοῦ Χώρου
καὶ τοῦ Χρόνου, εἶναι ἡ ἀντιληπτὴ ἐκείνη κατάστασις ἡ ὁποία μᾶς δίδει τὴν ἔννοιαν
τῆς Χωριστικότητος, καὶ ἡ Χωριστικότης δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ ἢ ἀπὸ μέρους ἐκφρα-
σις μιᾶς πραγματικότητος:

Χῶρος καὶ Χρόνος: Ὁ Χῶρος καὶ ὁ Χρόνος ὡς ἔννοιες, εἶναι τὸ χαρακτηρισ-
ριστικὸ σημεῖον τοῦ κόσμου τῶν τριῶν διαστάσεων, τῆς παχυλῆς ἕλης.

Χώρος. Όλοι γνωρίζουν ότι ποιέ δύο παχυλά υλικά αντικείμενα δε μπορούν να κατέχουν τον ίδιο χώρο. Χώρος. Είναι μία έννοια που ορίζεται μέσω της συγκρίσεως άφου μās δοθούν όγκοι, υλικά αντικείμενα, — παχυλά έννοια, που υπακούουν εις τον νόμον αυτόν; Ή έννοια του στερεού μέσα στην παχυλήν ύλην; Διδότι ή έννοια του στερεού στην Ψυχικήν και Νοητικήν ύλην ως θά γνωρίσωμεν και έμπειρικώς άργότερα, είναι υπεράνω της έννοιας του Χώρου. Όστε ο Χώρος στην πραγματικότητα είναι τό κύριον σημεϊον που χαρακτηρίζει τον κόσμον των τριών διαστάσεων, όχι της έννοιας του στερεού, αλλά του στερεού μέσα εις τον κόσμον των τριών διαστάσεων, του παχυλού υλικού κόσμου.

Τέλος, τί είναι ο Χώρος σύμφωνα μέ την σημερινήν σας όρθόδοξον έπιστήμην, που πιστεύει ότι δεν υπάρχει τίποτε τό στερεόν, αλλά τό στερεόν είναι κάτι αντίληπτόν; Στερεόν είναι κάτι που τό αντίλαμβανόμεθα γιατί κραδαίνεται εις τον βαθμόν εκείνων των κραδασμών που κραδαίνεται τό υλικόν μας χέρι μέ τό όποϊον τό άγκίζομεν και μās δίδει την αίσθησιν της άφης. Ήν προεκτεϊναμεν άκτινες, και αυτό κάμνομεν Ψυχοηητικά, που νά διαπερά τό στερεόν αυτό, δυνάμεις ως ο ήλεκτρισμός, ο μαγνητισμός και άλλαι διαπερούν τό στερεόν, και διάφορες άλλες άκτινες που ή στερεότης τώρα;

Σ'ένα που έχει αναπτύξει τές Ψυχοηητικές του δυνάμεις και μπορεί νά μās προεκτεϊνη ένα αϊθερικό χέρι, όχι παχυλά υλικά υλοποιημένο, στην αϊθερικήν του καταστασιν, και μπορεί νά είσχωρήση αυτό τό χέρι μέσα σ'ένα υλικόν αντικείμενον, που είναι ή έννοια του στερεού;

Όστε, ο Χώρος είναι αποτέλεσμα αντίληφως καταστάσεων μέσα εις τους κόσμους της Χωριστικότητος, τον όγκον, των παχυλών υλικών σωμάτων, που τον κατέχουν.

Και μετά. Τί είναι μέγεθος; Πάλιν μία έννοια κατόπιν συγκρίσεως. Διά νά πάρωμεν μίαν αντίληψιν του μεγέθους ενός αντικειμένου πρέπει νά έχωμεν ένα κάποιον άλλον αντικείμενον ή κατάσταση μέ την όποιαν θά κάμωμεν μίαν σύγκρισιν.

Έχομεν τον Άνθρωπον. Όλοι γνωρίζομεν τον Χώρον που κατέχει τό παχυλόν του υλικόν σωμα και τον τρόπον που δέχεται έντυπώσεις και σχηματίζει την έννοιαν του Χώρου. Βλέπει έναν αντικείμενον και άμέσως ύποσυνειδήτως γίνεται ή σύγκρισις του σώματος του μέ τό αντικείμενον εκείνο. Άν τό αντικείμενο εκείνο τό έβλεπε μέ την ίδιαν δύναμιν αυτοεπιγνώσεως ένας νάνος πώς θά τό έβλεπε; ένας μύρμηξ, έναν μικρόβιον, πώς θά αντίλαμβανόταν τά μεγέθη τώρα;

Όστε, τίποτε δεν μένει σταθερόν εκτός από τές αναλογίες, προσέξτε στο σημεϊον αυτό. Αυτό είναι μία πραγματικότης και άπ'έδω άρχίζουν τά θεϊτα Μαθηματικά, και άπ'έδω άρχίζει ή όρθή σύγκρισις.

Έχομεν τό διπλάσιον ως εύκολώτερον μέρος συγκρίσεως και τά πολλαπλάσιά του. Άλλά και πάλιν έχομεν την σύγκρισιν. Λέγομεν αυτό τό αντικείμενον είναι διπλάσιον εκείνου και αντίλαμβανόμεθα πλέον τά μεγέθη, αλλά έχομεν έναν ούράνιον σωμα και μπορούμεν νά έχωμεν και ένα άλλο τριπλάσιον του προηγουμένου, σε διάφορα μεγέθη. Τό μέγεθος δεν έχει σημασίαν, σημασίαν έχει ή σύγκρισις και ο τρόπος αντίληφως της συγκρίσεως αυτής. Και αυτά είναι κάτι που θά άρχίσετε τον διαλογισμόν, όταν θά άρχίσετε την έρευνάν σας και την μελέτην σας όσον άφορά την έννοιαν του Χώρου, άναγκαία μελέτη διά νά μπορέσετε μετά νά αντίληφθήτε, τί είναι ή έννοια του Χώρου εις τά διάφορα πεδία και ύποπέδια του Ψυχικού κόσμου που πλέον όλα είναι πολύ διαφορετικά σε σημεϊον που σχεδόν εκμηδενίζεται ή έννοια του Χώρου, ώς τόσον, ύπάρχει ή Ίδέα του Χώρου.

Άκριβώς είναι σ'αυτόν τό βασιλείον που θά άρχίσωμεν νά κάμωμεν την μελέτην μας γύρω από τές σχέσεις, Ένοιωών και Ίδεών. Τό ίδιον θά κάμωμεν και εις την μελέτην μας όταν από τον Ψυχικόν κόσμον θά κάμωμεν τές συγκρίσεις μας μέσα στον Νοητικόν κόσμον.

Όστε, έχομεν νά μελετήσωμεν εις τους τρεις κόσμους, τον παχυλόν υλικόν, τους Ψυχικούς και τους Νοητικούς τάς έννοις, διαφόρους σε κάθε κόσμον του Χώρου και του Χρόνου.

Του Χρόνου. Θα ίδωμεν ότι ο Χρόνος ως έννοια συνυφασμένος μέ την έννοιαν του Χώρου, μās δίδει όλες τές έμπειρίες που έχομεν εις τό φαινόμενον της ζωής, στο κτισίμο του έαυτου μας προσωπικότης άυτοεπιγνώσεως. Δύσκολον είναι για όας τώρα νά αντίληφθήτε, τί είναι ή Ψυχή άυτοεπιγνώσεως έαυτός σας, διότι, ως Ψυχή άυτοεπιγνώσεως δεν εκτίσθη από τάς έννοις του Χώρου και του Χρόνου και άσφαλώς των όσων διαδραματίζ-

ζονται μέσα εις τόν Χώρον καί τόν Χρόνον, τά γεγονότα, τές εμπειρίες, αλλά είναι, καί ήτο πάντοτε ή πραγματική αυτοεπίγνωση, αυτοεπίγνωση, ικανότης σάν ένας καθρέφτης νά αντικαθρεφτίζονται μέσα σ'αυτόν αι έννοιαι. Προσέξτε τό σημεϊόν αυτό.

Η Ψυχή αυτοεπίγνωσης έαυτός σας αιώνια, γίνεται ό καθρέφτης μέσα στόν όποϊόν αντικαθρεφτίζονται αι έντυπώσεις τοποχρονικές. Καί αι είκόνας τί είναι; Τό αντικαθρεφτιζόμενον τί είναι; Τίποτε περισσότερο από τήν παρούσαν προσωπικότητα αυτοεπίγνωσης έαυτός σας. "Αν σηκώσωμεν τόν καθρέφτην αυτόν, τίποτε δέν ύπάρχει.

"Όστε, ή μόνη πραγματικότης είναι ό πραγματικός έαυτός σας Ψυχή αυτοεπίγνωσης. Καί έκλαμβάνεται τό ότι παρουσιάζεται εις τήν επιφάνειαν του όχι εις τό βάθος του ως έαυτός σας.

"Όστε, ή παρούσα προσωπικότης αυτοεπίγνωσης έαυτός σας, είναι, ή επιφάνεια τοῦ καθρέφτου αυτού πού όνομάζεται Ψυχή αυτοεπίγνωσης έαυτός σας καί αι εμπειρία. Δηλαδή τό αντικαθρεφτιζόμενον κάτω από τήν επίρρειαν τών έννοιών τοῦ Χρόνου καί τοῦ Χώρου, αλλά, ώς τόσον μέσα στές έννοιες τοῦ Χώρου καί τοῦ Χρόνου δέν ύπάρχει κανένα σταθερόν σημεϊόν πέραν τοῦ σημεϊου πού όνομάζομεν, παρόν, αλλά αυτό τό παρόν είναι ή παρούσα στιγμή, οι εμπειρίες πού είχαμεν χθές προχθές, πρό έτους, πρό έτών, ήτο παρόν κάποτε, τώρα έγινεν παρελθόν. Τό ότι θά αντικαθρεφτισθῆ είναι τό μέλλον. Τό ότι έχει σημασίαν δέν είναι αυτό πού αντικαθρεφτίζεται, δέν είναι ό έαυτός σας προσωπικότης αυτοεπίγνωσης, σημασίαν έχει ή επιφάνεια τοῦ καθρέφτου μέ τήν έννοιαν πού λέγομεν παρόν καί ικανότης τοῦ δέχεσθαι, έρμηνεύειν, έντυπώσεις. Δέν έχει σημασίαν ούτε τό πώς έχει κτισθῆ ή προσωπικότης αυτοεπίγνωσης έαυτός σας από τό παρελθόν. Αὐτά είναι οι σκιές επί τοῦ καθρέφτου.

Τώρα θά έννοεΐτε, τί θέλω νά πῶ μέ τό ότι, ή σκιά τοῦ έαυτοῦ μας είναι ή προσωπικότης αυτοεπίγνωσης. Καί όλα, αὐτά πού όνομάζομεν πραγματικά ως λέγει καί ή "Αγιωτάτη Έκκλησία είναι "σκιᾶς άσθενέστερα".

Θέλω βαθύ διαλογισμό μέ τό πολύ πτωχό παράδειγμα πού δίδω τοῦ καθρέφτου, δέν έχομεν τίποτε άλλο πρός τό παρόν καλλίτερον. Ό καθρέφτης ώραϊδιαιτος. Ό έαυτός σας επιφάνεια τοῦ καθρέφτου. Η έννοια τοῦ Χρόνου ως παρῶν. Τά αντικαθρεφτιζόμενα, έπίσης έννοιες καί τό προΐόν. Σημασίαν έχει ὁμως ό έαυτός σας αυτοεπίγνωσης, Ψυχή αυτοεπίγνωσης.

"Όταν θά προχωρήσωμεν θά δοῦμεν ὅτι, δέν είναι μία επιφάνειαν μόνον πού έχει ό καθρέφτης αυτός πού όνομάζομεν Ψυχή αυτοεπίγνωσης αλλά άπειρες. Θά τό αντιληφῆτε όταν αναπτύξετε μέσα σας τήν ικανότητα τῆς Υπερσυνειδήτου αυτοεπίγνώσεως τοῦ δέχεσθαι έντυπώσεις από πολλά σημεϊα ταυτοχρόνως. Ηέ τόν τρόπον αὐτόν υπερνικᾶτε τήν έννοιαν τοῦ Χρόνου.

Θά πρέπη νά αντιληφθοῦμεν καί νά μελετήσωμεν τές οἷτω καλούμενες Ψυχικές ικανότητες προτοῦ αρχίσωμεν νά εργαζόμεθα πρός άπόκτησίν των.

Θά προχωρήσωμεν καί εις έπόμενα μαθήματα.

"Στώμεν καλῶς έν Κυρίῳ πάντοτε".

Ερώτησις: Διδάσκαλε, εις τούς Ψυχικούς κόσμους είπαμεν ότι πολλά αντικείμενα μπορούν νά κατέχουν τόν ίδιον χώρον, αυτό, έστω καί αν κραδαίνονται στεύς ίδιους κραδασμούς;

Διδάσκαλος: Ναί. Νουομένουσ ότι δέν προέρχονται έκ τῆς παχυλῆς ἕλης. Δηλαδή είναι καθαρῶς Ψυχικά, μπορεί αυτό νά γίνῃ. "Όταν δέν έχουν παχυλόν υλικόν αντίστοιχον μπορούν νά μῆν συγχύζονται. Δόγος χάριν οι κραδασμοί πού δίδει μία έκπομπή, δέκα έκπομπαι, κατέχουν τόν ίδιον χώρον, δέν συγχύζονται, αλλά χρειάζεται νά συντονισθοῦμεν στήν συχνότηταν τών κραδασμῶν εκείνων καί παίρνωμεν τήν έκπομπήν. "Αν ὁμως δύο σταθμοί εκπέμπουν πάνω στόν ίδιον βαθμόν συχνότητος τότε συγχύζονται, συγχύζεται ή λήψις των, οϊότι προέρχονται από τήν παχυλήν ἕλην. "Όμως όταν είμεθα εις τόν Ψυχικόν κόσμον καί αι έκπομπαι αὐται είναι από τό υπερσυνειδήτον ανθρώπων πού έχουν αποβάλλει τό παχυλόν υλικόν σῶμα ἢ έστω καί πού διατηροῦν ακόμα παχυλόν υλικόν σῶμα αλλά εὐρίσκονται σέ μίαν Ψυχονοητικῆν κατάστασιν, κραδαίνονται εις τόν ίδιον βαθμόν συχνότητος. Έκεῖ δέν συγχύζονται.